

Педагогічні КАДРИ

газета

ЗАСНОВАНА У ЖОВТНІ 1929 РОКУ

№ 2 (1612) ЛЮТИЙ 2011 РОКУ

НАЦІОНАЛЬНОГО ПЕДАГОГІЧНОГО
УНІВЕРСИТЕТУ ІМЕНІ М. П. ДРАГОМАНОВА

ПОЧЕСНЕ ПОПОВНЕННЯ ДРАГОМАНОВСЬКОЇ РОДИНИ

25 СІЧНЯ 2010 року на урочистій Вченій раді Національного педагогічного університету імені М. П. Драгоманова відбулося вручення диплома Почесного професора Національного педагогічного університету імені М. П. Драгоманова академіку Національної акаде-

мії наук України, заслуженому діячу науки і техніки України, лауреату Державної премії СРСР і двох Державних премій України в галузі науки і техніки **Яцківу Ярославу Степановичу** та академіку Національної академії наук України, заслуженому діячу науки і техніки України, лауреату Державної премії України у галузі науки і техніки **Гейцю Валерію Михайловичу**.

Мистецька лінія драгомановців

НЕЩОДАВНО відбулось відкриття Другої Всеукраїнської виставки творів студентів кафедри образотворчого мистецтва НПУ імені М. П. Драгоманова. Виставка "Art-line" організована в рамках проекту популяризації творчості молодих талановитих художників, які навчаються на спеціальності "Образотворче мистецтво" у педагогічних університетах України. Двадцять п'ять студентів представляють свої досягнення в різних сферах образотворчості – станковому живописі, графіці, скульптурі, декоративно-прикладному мистецтві. В їх мріях – не тільки амбіції самостійної художньої творчості, а й благородне прагнення підтримати маленьких українців у їхньому самовизначенні в складних лабіринтах мистецтва. Вони впевнені: коли разом із дитиною в терніях і озаріннях художньої творчості завзятий молодий талант, свічка душі українського мистецтва ніколи не згасне.

Виставку гостинно прийняв чарівний куточок історичного Києва – Музей гетьманства, який містяться в будинку Мазепи. У стінах унікальної пам'ятки архітектури XVII століття щиро вітали учасників виставки директор Інституту педагогіки і психології академік **В. І. Бондар**, директор музею **Г. І. Ярова**, викладачі університету, гості. На відкритті виставки звучала романтична музика у виконанні студентів Інституту мистецтв НПУ імені М. П. Драгоманова. Роботи студентів кафедри образотворчого мистецтва отримали позитивні відгуки преси та фахівців.

Арт-лінія творчості молодих художників рухається в ритмі їх сердець – бурхливо, спрагло, напружено, проте впевнено просуваючись вперед до нових звершень.

Олена ШЕВНІЮК,
професор, куратор проекту

МОЛОДЬ І ВЕТЕРАНИ РАЗОМ

НЕЩОДАВНО на розширеному засіданні Ради ветеранів, де були присутні голова і члени Студентської Ради, заступники директорів інститутів з виховної роботи, був затверджений Меморандум про співпрацю між Студентською Радою та Радою ветеранів НПУ імені М. П. Драгоманова.

Мета цього Меморандуму – у свідомленні спільної відповідальності за забезпечення всебічного розвитку студентської молоді та збереження українських традицій, виховання патріотизму, а також піклування про взаєморозуміння та взаємопідтримку різних поколінь драгомановців.

Голова Ради ветеранів **М. А. Рябухін**, даючи позитивну оцінку події, підкреслив, що "школа – це майбутнє суспільства. Ми повинні виховувати майбутніх учителів справжніми патріотами України. Сьогоднішнє обговорення Меморандуму показує, що між ветеранами і студентами університету є тісний взаємозв'язок, ми йдемо в одному

напрямку. Треба формувати ті якості патріота, які зроблять міцними наше суспільство".

Голова Студентської Ради **М. Давидюк** відзначив, що студентство вклоняється перед подвигами ветеранів у Великій Вітчизняній війні і починає велику роботу з розвитку волонтерського руху. "Ми будемо в усьому допомагати ветеранам", – підсумував Микола Давидюк.

На засіданні відбулась ще одна дуже важлива подія – виступила **А. О. Ярошенко**, яка повідомила, що на Вченій Раді університету була затверджена Патронажна служба допомоги ветеранам ВВВ, учасникам бойових дій, ветеранам праці НПУ імені М. П. Драгоманова. Метою діяльності служби є сприяння у розв'язанні соціальних проблем та надання комплексу соціальних послуг усім ветеранам нашого університету.

Раїса ЮРОВА,
секретар Ради ветеранів

День
захисника
Вітчизни

стор. 2

подвіє

Готуємо
творчого
вчителя

стор. 3

нагородження

Ще раз про
кохання

стор. 4

свято

З Днем захисника Вітчизни!

Шановні ветерани війни, праці, Збройних сил України та співробітники НПУ імені М. П. Драгоманова! Дозвольте від імені ректорату, Ради ветеранів університету, профспілкової організації щиро привітати Вас з Днем захисника Вітчизни!

Ваш славний бойовий і трудовий подвиг є зразком відданості, честі, вірності присязі і негасимій любові до Вітчизни, мужності і стійкості захисника, свободи і чесного виконання священного обов'язку патріота.

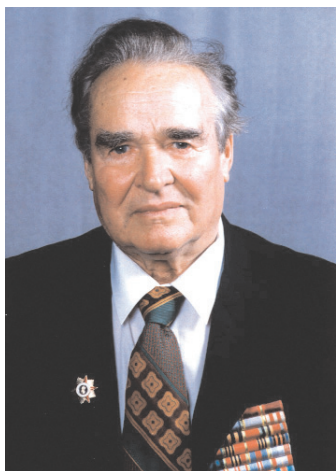
Невмирущою славою і зразком для молодших поколінь залишається Ваше вірне служіння Вітчизні. Бажаємо Вам міцного здоров'я, щастя і благополуччя, успіхів у справі виховання молоді на благо українського народу!

З глибокою повагою,

*Ректор
Голова Ради ветеранів
Голова профкому*

*В. П. Андрущенко
М. А. Рябухін
І. Т. Горбачук*

ДЕНЬ ЗАХИСНИКА ВІТЧИЗНИ

ЯК ВИНИКЛО це свято і які подвиги здійснили захисники Вітчизни, що увічнюються у цій знаменній даті?

В історії кожної держави, народу, у житті людини захист рідної вітчизни є її святим обов'язком. На всіх етапах суспільного розвитку боротьба за суверенітет породжувала високий патріотизм, героїзм, чесність і відданість Батьківщині. Прикладів у історії людства чимало. Це було властивим і для України у період Гетьманщини, і тоді, коли вона перебувала у складі Російської імперії, і в Союзі Радянських Соціалістичних Республік.

Що ж стосується Дня захисника Вітчизни України, то вона має свою політичну і героїчну історію. Після перемоги Жовтневої революції молода Українська республіка своїх збройних сил для захисту ще не мала. Цим скористалася внутрішня контрреволюція та інтервенти капіталістичних держав. Тоді Раднарком з ініціативи В. Леніна у січні 1918 року ухвалив Декрет про створення Робітничо-селянської Червоної армії (РСЧА), який підписав представник Радянської Червоної армії України В. Затонський. Цей документ свідчить про спільність інтересів і дій українських і російських трудящих у захисті Вітчизни проти внутрішньої контрреволюції та іноземної інтервенції. Революційний народ з великим піднесенням добровільно створював загони червоноармійців у великих містах: Петрограді, Москві, Саратові, Харкові, Києві та інших. Організаторами перших загонів РСЧА були М. В. Кириленко, В. О. Антонов-Овсієнко, П. С. Дибенко, В. І. Подвійський та інші.

В Україні, після прийняття Декрету 2-го лютого 1918 року Раднаркомом УРСР про створення Робітничо-селянської Червоної армії, розгорнулася робота зі створення бойових загонів захисту революції.

В організації Червоної армії та козацтва та безпосередньо у боротьбі проти інтервенції та біло-

гвардійців брали участь К. Ворошилов, С. Будьонний, О. Пархоменко, В. Кіквідзе, Г. Котовський, В. Примаков, В. Боженко, Ю. Коцюбинський, М. Щорс та інші. Вихідці з трудового народу, вірні ідеалам революції, загартовувались командні кадри у полум'ї громадянської війни.

Наставали важкі дні в історії молоді республіки. Фронт був розвалений, Кайзерівська Німеччина 21 лютого порушила перемир'я і розпочала наступ по всьому фронту. Головний удар було спрямовано на революційний центр – Петроград. Червоноармійські загони вступили в жорстоку схватку з ворогом, і 23 лютого Червона армія нанесла контратакуючі удари під Псковом і Новгородом, зупинивши просування німців на Петроград. На відзначення мужності і героїзму Червоної армії при захисті соціалістичної Вітчизни 23 лютого 1918 знаменується Днем Робітничо-селянської червоної армії, пізніше – День Радянської армії, а згідно з указом Президента від 23.02.1999 року – День захисника вітчизни.

З часу створення Червоної армії і до 1921 року вона розгромила війська Антанти, очолювані США, Англією, Францією, Італією, Японією, очистила від десантів Мурманськ, Одесу, Закавказзя, Крим, Сибір і розгромила контрреволюційні полчища: на Сході – Колчака, Півдні – Денікіна, Врангеля, у Прибалтиці – Краснова, Юденіча.

За роки громадянської війни з героїчних битв вийшли легендарні ушавлені у піснях полководці: С. Будьонний, В. Блюхер, К. Ворошилов, Ю. Коцюбинський, М. Щорс, В. Примаков, О. Пархоменко, В. Кіквідзе, В. Боженко та інші. У 1929 році збройні сили Росії, України, Білорусі, Закавказзя об'єдналися в єдину РСЧА. В умовах мирного будівництва Червона армія проти загрози світового імперіалізму зміцнювала свою обороноздатність. У 1939 році армія

перейшла із добровільної основи служби до загальної військової повинності, призовний вік зменшився з 21 до 19 років, а для тих, хто мав середню освіту, – до 18 років. Відкривалися нові вищі і середні військові командні заклади, у яких молодь оволодівала героїчним досвідом старших поколінь. Провокації на озері Хасан і річці Халкін-Гол були сигналами до можливої агресії проти Радянського Союзу. Вірогідність цієї небезпеки зростає з приходом до влади Гітлера в Німеччині.

Свої агресивні плани Гітлер спільно із сателітами здійснив 22 червня 1941 року віроломним нападом на Радянський Союз. Війна тривала 1418 днів і ночей. У 51-й стратегічній операції були Московська, Сталінградська, Курська, Ленінградська, Київська, Корсунь-Шевченківська, Вісло-Одерська, Берлінська, в героїчних битвах, виявивши патріотизм, радянські воїни викинули агресорів з рідної землі, врятували людство від фашистської чуми.

У цих битвах легендарний героїзм проявили воїни-вихованці радянської школи, а їх воєначальники Г. Жуков, К. Рокосовський, О. Василевський, М. Ватутін, Ф. Толбухін, І. Черняхівський прославилися полководським талантом у світовій військовій історії, здобувши пошану чесних людей планети.

Відтак всенародне вшанування Червоної армії у День захисника Вітчизни має велике соціально-політичне і моральне значення для патріотичного виховання молоді, поваги до своєї історії і до тих, хто відстояв рідну землю. Низько вклоняємося захисникам вітчизни!

М. А. РЯБУХІН,
Голова Ради ветеранів
НПУ імені М. П. Драгоманова

СТЕЖИНОЮ СВОГО ПОКЛИКАННЯ

ОДНИМ із знаних логопедів сучасності є вчений, педагог, культурний та громадський діяч **Раїса Авер'янівна Юрова**. Нещодавно цій чудовій жінці виповнилося 80 років. Та незважаючи на цей поважний вік, вона продовжує вести активну наукову і суспільну діяльність. Про це свідчать і слова самого вченого: "...мені

хочеться жити активно і принести радість тим, хто до мене звертається за допомогою... А ще хочеться знати, що вся моя праця, мої досягнення при підведенні життєвих підсумків матимуть велике значення для молодого покоління".

Доцент Раїса Юрова виховала цілу плеяду логопедів; одні її учні викладають на кафедрах логопедії в рідному університеті та інших вишах, інші працюють логопедами по всій Україні і за її межами – в Канаді, Польщі, Ізраїлі, Росії. Раїса Авер'янівна займається і науковою роботою: їй належить понад 50 наукових праць, три посібники, за якими навчаються студенти і працюють логопеди. У 2007 році під керівництвом Р. А. Юрової, разом з логопедами Центру патології мовлення, був виданий єдиний в Україні посібник по подоланню заїкання, який довго чекали логопеди і люди, схильні до цієї недуги. Цей посібник дозволяє самостійно працювати і допомагає подолати заїкання.

За свою викладацьку та наукову діяльність Р. А. Юрова отримала звання "Відмінник народної освіти України". За особистий вагомий внесок у розвиток університету в 2010 році вона була нагороджена грамотою і срібною медаллю М. П. Драгоманова.

Раїса Авер'янівна знама в Драгомановському університеті як творчий активний член колективу. За невисучу енергію та відповідальне ставлення до справи її обрали старостою творчого гурту "Наша пісня", який під керівництвом професора Т. С. Левченко несе піснями радість людям.

Великої уваги заслуговує і її самовіддана праця у складі Ради ветеранів університету на посаді секретаря.

А ще вона є не просто вченим, педагогом, логопедом, активним громадським діячем. Раїса Авер'янівна доброзичлива, працьовита, порядна, завжди усмінена та віддана своїй справі людина. Все це допомагає їй зберігати молодість душі.

Отака Вона дивовижна жінка, біля якої значно молодіші набираються сонячної енергії та завзяття.

А від себе можна сказати наступне: "Вона послана на землю Богом".

Микола КОТ,
доцент

ДО ЮБІЛЕЮ Г. М. ПАДАЛКИ

Галина Микитівна Падалка посідає особливе місце серед засновників української музично-педагогічної науки. Як відомо, мистецька освіта є незамінною складовою становлення майбутнього педагога як вчителя, духовного наставника, друга і порадирика. Прикладом такого самовідданого служіння цій справі є музично-педагогічна діяльність

Галини Микитівни Падалки як високого професіонала, мудрого викладача, прекрасного музиканта, талановитої творчої особистості, чудової людини.

Вітаємо Вас та зичимо Вам міцного здоров'я, людського щастя, любові рідних та близьких і подальших великих звершень на ниві української науки!

В. П. АНДРУЩЕНКО
доктор філософських наук,
професор, академік НАПН України,
член-кореспондент НАН України,
ректор НПУ імені М. П. Драгоманова

До уваги організаторів заходів (конференції, фестивалі, конкурси тощо)!

Редакція газети "Педагогічні кадри" пропонує розміщення інформації про ваші заходи на шпальтах газети. За детальною інформацією звертайтеся, будь ласка, за телефоном (044) 234-75-87.

НАГОРОДЖЕННЯ СТУДЕНТІВ – ПЕРЕМОЖЦІВ КОНКУРСУ ТВОРЧИХ РОБІТ

ОДНИМ із результатів незабутньої зустрічі викладачів та студентів університету з відомим педагогом-новатором Шалвою Олександровичем Амонашвілі – доктором психологічних наук, професором, академіком РАО (Москва, Росія), іноземним членом НАПН України, а нині і почесним професором нашого університету, що відбувалась минулої осені в межах проекту “Творчі майстерні педагогів-новаторів”, стало проведення за його ініціативи та фінансової підтримки загальноуніверситетського студентського конкурсу “Чому я обрав педагогічну професію”, організованого кафедрою педагогічної творчості.

Ця плідна ідея майстра педагогічної справи знайшла широкий відгук у студентства, понад 100 осіб подали на конкурс свої різножанрові творчі роботи. Після проведення відбірочного туру було допущено до участі у конкурсі 38 творів студентів. Вони оцінювалися кваліфікованим журі під головуванням завідувача кафедри, доктора педагогічних наук, професора, заслуженого працівника освіти України Н. В. Гузій, до складу якого поряд із викладачами кафедри педагогічної творчості увійшли народний учитель України, директор Українського гуманітарного ліцею Г. С. Сазоненко, заслужений учитель України О. Д. Наровлянський, переможець Всеукраїнського конкурсу “Вчитель року” Н. В. Одінець. Оцінюючи студентські конкурсні роботи, журі звертало увагу не лише на виважену композицію твору, послідовність викладу думок, мовну та стилістичну грамотність, проблемність, критичність, конструктивність професійно-педагогічного мислення дописувачів, а передусім на гуманістичну спрямованість їх ідей, високу професійну духовність та відповідальність, переконливість, самостійність та оригінальність висловлених позицій автора.

Переможцями конкурсу студентських творів “Чому я обрав педагогічну професію” стали 13 учасників. Дипломи I ступеня дістали творчі роботи студенток Кузьменко Христини та Михайлової Тетяни (Інститут іноземної філології). Дипломами II ступеня були нагороджені Катющева Тетяна (Інститут корекційної педагогіки та психології), Коливушко Лідія (Кримський гуманітарний факультет) та Король Юлія (Інсти-

тут розвитку дитини). Дипломи III ступеня отримали Бакай Оксана (Інститут української філології), Свтушенко Наталія (Інститут іноземної філології), Коваленко Анна (Інститут мистецтв), Мелашич Дарина (Інститут корекційної педагогіки), Миколайчук Галина (Інститут української філології), Міхеєва Марія (Інститут іноземної філології), Самофалова Вероніка (Інститут іноземної філології), Шульга

Ірина (Інститут гуманітарно-технічної освіти).

Голова оргкомітету конкурсу академік В. П. Андрущенко на Вченій Раді університету в урочистій атмосфері вручив переможцям конкурсу дипломи і грошові премії.

Зміст творчих робіт переможців конкурсу загалом продемонстрував ствердження ідей добра, милосердя, любові до дітей, позитивне ставлення до людини, активну громадянську позицію. Ось лише окремі думки, висловлені майбутніми вчителями: “...як воно, бути вчителем? Приходити до школи раніше за учнів, готуватись до уроку як до іспиту, не піддаватись настрою, особистим негараздам, посміхатись кожному, сто разів на день бажати доброго дня. Як воно – не належати собі?”, – читаємо слова студентки Інституту іноземної філології Христини Кузьменко.

У віршованих рядках Тетяна Михайлова пише:

*Учитель – той, хто вірить в нас,
Натхненно і невпинно.
Учитель – той, яким весь час
У захваті дитина.
Він щирий, сам з пакунком мрій,
Покликаних здійснитись.
В проміннях радості живій
Натхненням запалитись.*

На думку студентки Кримського гуманітарного факультету Лідії Коливушко,

ку себе та свою любов. Він вдосконалює справдливий, чистий та добрий життя дітей і змінює їхні недосконалі погляди та вчинки”.

Цікавими виявились і результати опитування конкурсанти, здійсненого викладачами кафедри педагогічної творчості стосовно того, що їм дала участь у конкурсі. Звучали такі відповіді: “...глибше осягнула смисл своєї майбутньої професії”, “...підвищилася власна самооцінка”, “...набула корисного досвіду конкурсних змагань”, “...більше дізналася про педагогів-новаторів”, “...зміцнився мій авторитет серед одногрупників” та ін.

Отже, головна мета конкурсу – активізувати професійну позицію студентства як майбутнього вчительського корпусу, сприяти розвитку їх педагогічної спрямованості та ціннісних орієнтацій, підсилити позитивну мотивацію на педагогічну діяльність, виявити обдаровану молодь – справдилася. Це сприяє підвищенню престижу вчительської праці серед студентської молоді, якого, на жаль, бракує у сучасному соціумі, спонукає найбільш здібних та енергійних випускників вищих педагогічних закладів освіти знайти себе у педагогічній професії.

Слід відмітити, що подібні конкурси сприяють встановленню контактів між студентами різних інститутів, створюють умови для творчої самореалізації студентів, зорієнтованих на педагогічну професію. До того ж студенти мали можливість активно заявити про себе, перевірити свою творчу спроможність, набули досвіду досягнення успіху.

Невипадково після завершення проекту виникає бажання продовжити роботу у цьому напрямі. Тому колектив кафедри педагогічної творчості виступив з пропозицією розширити формат конкурсу, надати йому статус постійно діючого і назвати його на честь Шалви Олександровича Амонашвілі. Педагог-новатор з почуттям обов’язку і вдячності прийняв цю пропозицію та зазначив, що пишається тим, що є почесним професором відомого університету, і радий співпрацювати з українськими колегами.

Людмила МІЛБТО,
Валентина СИДОРЕНКО

СЕЗОН СТУДЕНТСЬКОГО МОРЖУВАННЯ

НА ТЕРМОМЕТРІ – два градуси морозу, надворі – люди в теплих шапках і рукавичках, на календарі – свято Водохреща, тож студенти кафедри біологічних основ фізичного виховання на чолі з доцентом Михайлом Федоровичем Хорошухом веселим кроком прямують берегом Дніпра, аби здійснити давню християнську традицію – окунутися в крижану воду в ім’я міцного здоров’я та з метою не відставати ні від предків, ні навіть від вітчизняних політиків. Але від “політичного” занурення студентське відрізнялося двома речами: відсутністю папарацці (якщо не брати до уваги знайому одного зі студентів з фотоапаратом і, власне, мене) та щирісередчестістю і відвертістю всієї процедури. На обличчях – весела безтурботність, на устах – усмішки та жарти; пересічний киянин в трьох светрах і в куртці в житті не сказав би, що молоді люди йдуть окунатися в крижану січневу воду.

Дорогою до місця призначення Михайло Федорович розповідав про необхідність зимового купання як “невід’ємного фактора міцного здоров’я”, наголошуючи на тому, що воно сприяє зміцненню імунітету до застудливих захворювань, підвищенню стійкості організму до радіоактивного випромінювання та відтягує від поверхні шкіри шлаки у вигляді газу, який знаходиться у капілярах. Також він висловив сподівання, що в подальшому, окрім студентів кафедри біологічних основ, до процесу “моржування” долучаться й інші факультети, як-от філологічний чи географічний.

Та поки студенти вищезгаданих факультетів грілися вдома, наші герої, вибравши собі найкраще місце серед тих, що залишилися вільними (треба віддати належне кия-

нам-“моржам”, яких з кожним роком стає все більше), почали скидати з себе геть усе до плавок, при цьому не забувши хвилини дві попозувати перед фотоапаратом на мінусовій температурі. Вислухавши привітання викладача зі святом і ніяк не відреагувавши на заклик “заходити у воду повільно”, всі вісім студентів з криками “Харашооо!” зірвалися у Дніпро. Коли б це виваженість і холодний розум перемогли гарячу кров студентів?

Майже кожен забігав у воду по два рази; тих, що рвалися і третій раз отримати заряд адреналіну та енергії, Михайло Федорович ледь не силоміць стримав – можна було б подумати, що стовпчик термометра показує не два градуси морозу, а 30 градусів тепла. Навколо гуртка наших студентів панувала особлива атмосфера натхнення для киян, які прогулювалися пляжем одягнені, мов капуста, і змушувала кидати захоплені погляди на бадьорість і життєрадісність підопічних Михайла Федоровича, тобто на тих, хто піклується про своє здоров’я, хто хоче прожити довго, не витрачаючи свій час на хвороби і гроші на ліки. Якщо у вас також виникає таке бажання – не прогавте наступного Водохреща і будьте серед тих, хто надихатиме студентів у наступному році на подібне звернення!

Також фахівці із зимового купання пропонують усім бажаним розпочати процедуру загартування. Практичні заняття проводитимуться щоп’ятниці з квітня у Гідропарку (з 16 год.). Більш детальну інформацію можна отримати на кафедрі біологічних основ фізичного виховання та спортивних дисциплін ІФВС (тел. 4863628). Щорічні купання на Водохреща традиційно проводяться 19 січня о 15 год.

Артем МИСЛИВИЙ

14 лютого – День всіх закоханих

Ще раз про кохання – і не тільки

14 ЛЮТОГО у багатьох країнах світу відзначається День Святого Валентина – покровителя усіх закоханих. Цього дня закохані або, як стало вже традицією, просто близькі люди зізнаються одне одному в любові і дарують приємні подарунки і “валентинки” – листівки, прикрашені традиційними сердечками, трояндочками, янголятками тощо.

Саме в університеті знайомляться багато молодих людей, тут вони закохуються і присвячують життя одне одному. Тому ми вирішили розпитати і дізнатись кілька історій кохання, які виникли і розгорнулись саме в стінах Драгомановського університету. Ці історії записані зі слів людей, які поділились з нами своїм сокровенним – історією про своє кохання.

КОХАННЯ ПО-ДРАГОМАНОВСЬКИ, або історія однієї зустрічі

НІКОЛИ НЕ ЗНАЄШ, де Купідони чатують на тебе, щоб випустити стрілу і зародити кохання. Й ні час, ні місце не важливі. Усе трапляється там, де потрібно і так, як потрібно.

Сергій та Оксана, мабуть, посміхнулися б, якби їм років десять тому напропорочили, що вона одружиться зі своїм викладачем, а його серце буде підкорене коханням студентки. Посміхнулися б та й не повірили, проте через чотири роки вони мали вже спільне прізвище.

Коли Сергій закінчував університет, Оксана вчилася на першому курсі. Паралельно з викладацькою діяльністю він працював в одній солідній компанії. Час минав, мережа розширювалася, тому одного дня було намічено відкриття нового магазину. Як згодом виявилось, Оксана – організатор відкриття заходу. Звісно, Сергію, котрий мав значний досвід роботи, було доручено допомогти дівчині у підготовці до відкриття. З одного боку, він бачив її сумлінною студенткою, яка, до речі, закінчила університет з червоним дипломом, а з іншого – діловим партнером, з яким його пов'язує спільна робота.

Магазин відкрили, був святковий фуршет... Словом, вирішили після цього днів за три зустрітись в одному кафе. З того часу фактично і розпочалися їхні стосунки. Бачились вони часто, майже щодня, однак Оксана продовжувала називати свого коханого по-батькові, незважаючи на те, що вони стали ближчі, і тепер вона не просто його студентка.

Проте, коли Оксана навчалася на третьому курсі і сором'язливо склала улюбленому викладачеві залік не з першого разу, Сергій тоді ще не розумів, у чому справа. Оксана приходила підготовлена, адже навчалася на «відмінно», просто соромилася відповідати у його присутності.

На четвертому курсі дівчині відповідальним за практику був Сергій. Тоді він уже значно уважніше спостерігав за студенткою і почав розуміти, що бачить в ній свою кохану. Тоді й почав діяти активніше. А вже на п'ятому курсі Оксана складала державний екзамен не просто улюбленому викладачу, до якого якісно й добросовісно він її підготував (на той час вони вже мешкали разом і були одружені), а своєму супутнику. Отож, захищала свою магістерську випускниця вже будучи законною дружиною.

Як склалося далі – запитайте у них самих, зустрівши в університеті на перерві. Для себе я лише підтвердив думку про те, що ніколи не знаєш наперед, кому сьогодні ставиш залік чи екзамен: гарній студентці чи майбутній своїй дружині через кілька років.

Олександр КОЗИНЕЦЬ,
викладач Інституту корекційної педагогіки та психології

Університет, танок і взаємна любов

ВОНИ вступили до одного і того ж інституту Національного педагогічного університету імені М. П. Драгоманова, але на різні спеціальності, у різні групи. Він і вона захоплювалися танцем!

Майже два місяці вони ходили одним коридором, навчались в одних аудиторіях і не помічали один одного. Аж ось вони нарешті зустрілися... поглядами. Була перша в їхньому житті студентська конференція, що проходила в інституті. Вона виступала із захоплюючою доповіддю, вперше в такій великій аудиторії перед багатьма слухачами. І раптом серед сотні пар очей вона помічає його погляд, захоплений і закоханий погляд, що не полишав її ні на секунду. В цей погляд вона і закохалася... Після конференції вони познайомилися, поговорили, але кожен пішов своєю дорогою...

Наближався “Дебют першокурсника”, кожна група готувала свій виступ. Він танцював вальс з іншою... Вона танцювала румбу з іншим... Але подумки вони хотіли бути разом.

Вони живуть в різних містах України. Він – староста у своїй групі, відповідальний і активний хлопець сильної статури з мужніми плечима. “Ні, я його не гідна”, – подумала вона... Вона – красуня, розкішна дівчина, струнка, тендітна, шира, чуйна. “Ні, я її не вартий”, – подумав він... Так вони не наважувалися зробити один до одного перший крок, хоча подумки хотіли бути разом... Вони навчалися в різних групах, в різних аудиторіях, і тільки лекційна аудиторія їх об'єднувала. Їх об'єднувала любов до танцю і взаємне кохання... А роз'єднувала нерішучість та невпевненість.

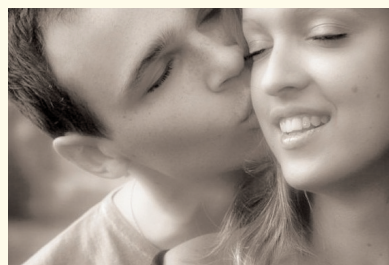
Але доля дала їм шанс: був оголошений конкурс мистецтв серед інститутів. Танцювальне мистецтво свого інституту, звичайно ж, представляли вони. Це шанс для них бути на сцені разом, а може, і не тільки на сцені... Почалася підготовка до конкурсу. Вони одночасно вирішили танцювати румбу, для свого танцю вони обрали пісню Майкла Джексона “Whatever happens” (саме ця пісня значною мірою була історією про них самих).

Це були прекрасні миті – підготовка до конкурсу, тренування, які подарувала їм доля. Вони залишалися після пар і разом проводили багато часу, складаючи композицію танцю та вдосконалюючи рухи. І ось – конкурс і їхня румба! Це був яскравий танець кохання, захоплюючий, пристрасний і ніжний водночас. Їх погляди, їх рухи, підтримки і торкання розповідали історію двох закоханих без слів! Вони запалили всю сцену і свої емоції передали глядачам – зал аплодував стоячи. Це був саме той танок, коли на двох – одне серце. Він тримав її ніжно, вона дарувала йому жіночність, тендітність.

Той вечір вони провели разом. Танцем вони сказали один одному те, що не наважувалися сказати раніше словами! В той вечір був перший палкий поцілунок, освітлення... З того вечора вони завжди разом, такі ще юні, щирі та закохані. Їх об'єднує спільна лекційна аудиторія, спільні танцювальні виступи, а головне – взаємна любов!

Говоріть про свої почуття тим, кого ви любите, бо не завжди і не всім доля дає “конкурс мистецтв”... а тільки тим, хто на це заслуговує і дуже цього хоче!

Світлана НІКОЛАЙЧУК

ЗМІ про нас

Михайличенко став доцентом драгомановського університету

Колишній головний тренер збірної України став завідувачим кафедри футболу: читає лекції і ставить студентам у приклад Андрія Шевченка.

Екс-тренер “Динамо” і збірної України Олексій Михайличенко очолив кафедру футболу Інституту фізичного виховання і спорту НПУ імені М. П. Драгоманова. Біля його кабінета в будівлі на Тургеневській, 3-9 за stolичним цирком уже прибили відповідну табличку – “Завідувач кафедри футболу, заслужений майстер спорту СРСР, заслужений тренер України доцент Михайличенко Олексій Олександрович”. Якщо жіноча частина педколективу вишу про футбольні регалії свого нового колеги в основному не обізнана, то студенти – приємно здивовані. “Це ж жива легенда!” – говорять.

Учора кабінет Михайличенка був закритий. “Він тут не щодня, – розповів нам директор ІФВС Олексій Тимошенко. – Але практично раз на тиждень ми зустрічаємося, вирішуємо питання кафедри. Або, наприклад, у нас був вечір спортивної слави – так прийшли він, Стела Захарова, Леоненко, Косовський. Михайличенко в гарних стосунках з Блохіним, думаю, у березні запросимо його до себе на Кубок ректора. Олексій Олександрович залучатиме відомих спортсменів на зустрічі зі студентами, крім того, сам, у міру можливостей, читатиме лекції про футбол – декілька таких уже було. Він у нас не на повній ставці, а на 0,25. Його умова – щоб ця робота не заважала подальшій тренерській кар’єрі. Отже, якщо він очолює якусь команду, то поєднуватиме роботу в ній з діяльністю на посту завкафедрою”.

Кафедра футболу відкрилась 1 листопада. “Очолити її міг або учений, або людина з великими спортивними досягненнями, – говорить Тимошенко. – Ми планували Базилевича, виходячи з того, що він – кандидат наук. Але не вийшло. Чому логічний вибір на Михайличенка? Ось яка думка існує в суспільстві. Фізкультурник, мовляв, це людина, яка двох слів зв’язати не може. А Олексій Олександрович уміє чітко, доступно і цікаво висловлювати свої думки. Ми це бачили на його прес-конференціях. На жаль, не всі тренери прем’єр-ліги можуть цим похвалитися. Його перша реакція? Спершу була

пауза. Потім сказав, що дуже цікава пропозиція. Довго умовляти його не довелося. До речі, він на достатньому рівні володіє англійською мовою. А у нас в планах – проводити заняття англійською. Ми ж до Європи рухаємося. Можливо, Михайличенко викладатиме у нас іноземною”.

“Олексій Олександрович у нас на посаді доцента. Не потрібно це плутати із вченим званням доцента, – уточнює Тимошенко. – Але, думаю, через деякий час – ми вже говорили про це з ним – підготуємо пару статей, методичних посібників. І подаватимемо його на звання доцента. А там, якщо у нього буде бажання, подумаємо про написання дисертації. І вже буде можливість отримати звання професора. Ми йому вже про це натякали. Але на даний момент, природно, він бачить себе більше тренером. І я був би радий, щоб він повернувся в збірну або “Динамо”. Михайличенко себе ще проявить. Невдачу в плей-офф ЧС-2010 з греками оцінюю як випадковість. Недаремно ж Лобановський називав його своїм наступником. Як ми говоримо студентам: у футбол грають головою, а вже підіграють іншими частинами тіла. А Михайличенко був гравцем, що думає”.

До речі, серед студентів-подопічних Михайличенка – гравці “Арсенала”, “Оболоні”, зокрема, син Олександра Заварова – Валерій. А в числі футбольних досягнень команди університету Драгоманова – чемпіонство “Біличанки” в жіночому футзалі і виграш Євро-12, як тут називають перемогу на турнірі студентів міст України і Польщі, які приймають матчі ЧС.

Як розповіла нам Вікторія, студентка-магістрантка 5 курсу, на лекції з методики викладання футболу дівчини цікавилися у Михайличенка, чи одружений він (одружений. – Авт.) і чи є у нього діти (є. – Авт.), а сам він не відмовляв у фото і автографах на конспектах. “Радив не зазнаватися, брати приклад з Шевченка”, – ділиться інший 5-курсник, Єгор. “У майбутню команду Михайличенка не напрошувалися”? – “Подумували, та не наважились”.

Олег ЛЮЛЬКА, Олег СИВАК
Газета “Сьогодні”

Михайличенко разом з університетською командою “Біличанка” – чемпіонками світу з футзалу.

Пантеон

РЕКТОРАТ, профком університету з сумом сповідають, що на 92 році пішов з життя ветеран Великої Вітчизняної війни, заступник голови Ради ветеранів університету, колишній декан історичного факультету

Ніколаєнко Василь Юхимович

і висловлюють глибокі співчуття рідним і близьким покійного.

Про життєвий шлях Василя Юхимовича – в наступному номері газети “Педагогічні кадри”.